

Lezingen:

uit de profeet Zacharia 9, 9-10

uit het evangelie volgens Marcus 11, 1-10

uit Psalm 118, 22-24.26

uit de profeet Jesaja 50, 4-7

naar de brief aan de Filippenzen 2, 6-11

volgens Marcus 8, 27-34

We staan met het vieren van Palmzondag aan het begin van de Goede Week. Maar wat is er eigenlijk goed aan deze week? Zelfs de dag, dat we de kruisdood van Jezus gedenken in deze week noemen we Goede Vrijdag?

Ik heb er altijd mee geworsteld en ook al lukt het soms om een paar antwoorden te vinden, dan nog komen de vragen elk jaar weer terug. Wat is er goed aan, dat Jezus die weg naar Jeruzalem moest gaan? Waarom moest Hij uitgerekend daar naartoe?

Had Hij niet gewoon beter bij de mensen van Galilea kunnen blijven? Zij waren degenen, die Hem het hardst nodig hadden. Zij waren de mensen, waarop werd neergekeken vanuit het machtscentrum in Judea. Galilea was de landstreek, waar het leven hard en rauw was, een gebied waar veel armoede was en waar mensen zich niet veilig voelden. En de mensen van Galilea werden ook nog eens geminacht, omdat ze in al die omstandigheden zich al helemaal niet konden houden aan de strikte joodse wetten. Ook hun religieuze leven was zo een verstikkende druk.

En Jezus, die zelf uit Galilea kwam – Nazareth lag er middenin - was nu juist degene, die een heel andere Tora, een heel andere wet preekte, namelijk de wet bedoeld als handreiking voor goed leven voor elk mens, zonder onderscheid. Jezus trok zich het lot van al die geminachte mensen aan. Hij gaf ze weer een gevoel van waardigheid. Hij liet ze weten, dat de Eeuwige een God is, die zich bekommert om mensen, die in de verdomhoek zitten. Hij gaf ze weer moed en vertrouwen, uitzicht op goed leven voor altijd. Daarom zagen ze in Jezus zo iemand als hun grote koning David, of een van hun grote profeten. En geleidelijk zagen ze in Hem zelfs de beloofde Messias, die Gods Rijk van vrede voor altijd zou stichten. Dit tot grote ergernis van de religieuze leiders in Jeruzalem, die het godslastering vonden.

Maar waarom dan toch die onafwendbare weg naar Jeruzalem?

Petrus waarschuwt Jezus ervoor, maar zoals we hoorden, wijst Jezus hem stevig terecht.

Petrus heeft het kennelijk, net als wij, nog steeds niet goed begrepen.

We moeten wel bedenken, dat in de geschiedenis van het joodse volk Jeruzalem veel meer is dan zomaar een hoofdstad van het land.

Jeruzalem is een symbool.

Jeruzalem staat model voor Gods belofte, de heilige stad, waar Gods Rijk gevestigd zal worden. Niet voor niets trokken de joden jaarlijks naar Jeruzalem, om daar hun pascha, hun paasfeest te vieren, het feest, waarop de grote mythe van de uittocht uit Egypte werd herdacht en gevierd. Optrekken naar Jeruzalem was als een optrekken naar de vestiging van Gods Rijk onder zijn volk.

Is dát het, wat Jezus heeft bewogen om consequent verder te trekken naar het machtscentrum van zijn tijd? Is Hij gaande de weg tot het inzicht gekomen, dat de herbronning op de boodschap van God, die helemaal ook de zijne was geworden, juist ook daar moest worden verkondigd? Moest Hij in levende lijve laten zien wie in de ogen van God koning kan zijn: een, die niet te paard, maar op een ezel zit, een die opkomt voor de armen, een die alleen maar wil dienen en afziet van welk machtsmiddel dan ook, een die de duistere kant van het menselijke leven deelt, een die mensen helpt daaruit op te staan? Zo'n koning hoort immers bij het visioen van Jeruzalem, bij Gods bevrijdend handelen, bij Pasen....

Zo gezien was de weg naar Jeruzalem voor Jezus niet eens meer een keuze. Als consequentie van zijn zending was het de enige weg. En misschien is er ook maar één weg naar Gods koninkrijk, namelijk die van Jezus.

Kunnen wij Hem daarin dan wel volgen? Waar staan wij in dit verhaal?
Is het geen dwaasheid zo ver te gaan?

En toch gebeurt het ook in onze jongste geschiedenis telkens weer, dat mensen zo'n weg gaan. Denk aan mensen als Ghandi in India, Havel in het toenmalige Tsjechoslowakije, Nelson Mandela in Zuid-Afrika, Maarten Luther King in de Verenigde Staten, en recent Aung san su Khi in Birma. Zij konden en kunnen niet anders dan opkomen voor vrijheid en goed leven voor elk mens, met alle risico's van dien. Anders zouden ze zichzelf verloochenen. Allemaal worden ze bedreigd, vernederd door de machthebbers van dat moment. En lang niet altijd eindigt hun moedige keuze in een happy end. Maarten Luther King en Ghandi moesten het bekopen met de dood. Maar alleen omdat ze die weg gingen van vernedering kon nieuw leven zich aandienen. Door hun optreden heeft de geschiedenis een wending gekregen, ontstond er voor anderen een weg naar bevrijding en waardigheid.

Het gebeurt ook midden onder ons in het gewone dagelijkse leven. In ons kleine leven spelen immers dezelfde dingen als in de grote wereld. Ieders leven zit vol tegenstrijdigheden met vreugde en verdriet, met recht en onrecht. Ieders leven wordt geconfronteerd met duisternis en licht, met dood en nieuw leven. Hoe gaan wij daar dan mee om? Hoe staan we daarin? Aan wiens kant staan wij? Waar zien wij naar uit, waarop hopen wij? Wat zijn onze verwachtingen en toekomstdromen? Hebben ook wij dat Rijk Gods voor ogen, dat Nieuwe Jeruzalem? Durven wij dan trouw te blijven aan onszelf en anderen en de risico's te aanvaarden?

Kijkend naar Jezus is er eigenlijk maar één weg, die tot leven leidt. Dat is de weg naar Jeruzalem. Dat wil zeggen: liefde zonder grenzen in solidariteit en verbondenheid met elkaar consequent opkomen voor bevrijdend leven voor elk mens, ook al weten we niet, waar dat op uitloopt. Maar als we die weg durven gaan zullen ook wij, door pijn en teleurstelling heen uit dood worden opgewekt tot leven en zal Gods koninkrijk doorbreken, zullen hemel en aarde verbonden zijn, zoals dat gebeurde in Jezus, Gods Gezalfde voor altijd.

Dat komende week zo een werkelijk Goede Week mag zijn voor ons allen.